

STATUS

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2010 5,9 €

ΔΙΠΛΗ ΑΠΟΛΑΥΣΗ

Η ΚΑΤΙΑ ΔΕΔΕ
ΚΑΙ Η ΗΛΙΑΝΑ
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΣΤΗΝ ΠΙΟ «ΑΤΑΚΤΗ»
ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΠΟΥ ΚΑΝΑΜΕ ΠΟΤΕ!

ΑΙΤΕΛΟΣ
ΚΑΝΕΜΟΠΟΥΛΟΣ
Η ΤΙΤΑΝΙΑ ΠΟΡΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΘΕΑΤΟΥ
ΚΡΟΙΣΟΥ

ΤΟ ΝΕΟ
ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ:
ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΥΡΟΥΣ
ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ
ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

*Cool
Christmas*

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΘΕΙΤΕ
-ΚΑΙ ΜΕ ΠΟΣΑ-
ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΤΕ
Ο «MR. STATUS»
ΣΤΙΣ ΠΟΡΤΕΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΩΡΑΦΑΣ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΛΛΗΝΑΣ!

ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΤΟΥ 2010 ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΝΕΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

**ΕΤΟΙΜΟΣ
ΓΙΑ ΟΛΕΣ**

«Ήταν τρεις τόντες,
τρεις ρόλοι στους
οποίους δεν μπορούσα
να πω όχι. Ακόμη κι
αν με έδινε κρετίλια,
πρώτη φορά για τόσο
πολύ κοινό, μακριά
από τη βάση μου,
το Παρίσι»

ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΟ STAR QUALITY!

Γιώργος Χωραφάς

Εκλεκτικός, κοσμοπολίτης, πλούσιος σε εμπειρίες, ρόλους και φήμη, ο πιο διάσημος ίσως Έλληνας ηθοποιός στο εξωτερικό βάζει την υπογραφή του στο 2010 – τον πιο «ελληνικό» χρόνο της καριέρας του – πρωταγωνιστώντας όχι σε μια ή δύο, αλλά σε τρεις νέες ελληνικές ταινίες. Συνέντευξη στον Γιώργο Κρασσακόπουλο

Ε

Έχω την ευκαιρία να συναντώ τον Γιώργο Χωραφά κάθε χρόνο, σιθερά, στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, του οποίου στις πέντε τελευταίες διοργανώσεις υπήρξε πρόεδρος. Παρατηρώντας τον ακόμα μια φορά, φέτος, δεν είναι δύσκολο να διακρίνει

κανείς στο πρόσωπό του έναν ιδανικό σκωδωσάτη σε μια γιορτή που ονομάζεται, έναν χώρο ο οποίος δείχνει, άλλωστε, να αποτελεί το φυσικό του περιβάλλον. Στέκεται ως ίσος δίπλα σε σκηνιστές όπως ο Πέρνερ Χέρτζογκ ή ο Όλιβερ Στόουν και σε ηθοποιούς σαν τον Γουίλεμ Νταφόε, αλλά ακούει με την ίδια προσήλωση όποιον από τους θεατές έχει κάτι να του πει. Μαζί του η μικρότερη διαδρομή από την μια αίθουσα στην άλλη κρατά τριπλάσιο χρόνο απ' όσο θα χρειαζόταν φυσιολογικά, καθώς τα βήματά του δικαιούνται από αγκυλιές φύων, χαμόγελα αγνώστων και συζητήσεις που ακόμη και οι μικρότερες σε διάρκεια μοιάζουν να περιέχουν κάτι το ουσιαστικό.

Δεν χρειάζεται πολύ για να καταλάβεις ότι ο Γιώργος Χωραφάς είναι κάτι παραπάνω από συμπαθής, ακόμη και σε ανθρώπους που δεν τον γνωρίζουν, μια συμπαθής που από μακριά προκάπτι από

την καταγεγραμμένη και γοπητική φιγούρα του, αλλά η οποία αποκτά λόγο ύπαρξης αν περάσεις έστω και μερικά λεπτά μιλώντας μαζί του. Παρότι διαθέτει όλο το star quality που θα περιμένες από έναν άνθρωπο με μια λαμπρή διεθνή καριέρα, δεν μοιάζει να υποφέρει καθόλου από τις «παρενέργειες» της δημοτικότητας – την οποία, όπως ομολογεί δόξας καθαρά διαθέσει φεύκτικης μετριοφροσύνης, κάποιο έβρισκε «αληθινά ενοχλητικά».

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

Ο Γιώργος Χωραφάς είναι ένας από εκείνους τους ανθρώπους που έχουν επιτελέσει να ζήσουν τη δόξα στο έπακρο, αλλά κυρίως από απιστές που έχουν τη σοφία να την αναγνωρίσουν ως ένα επιπόδεικτο δώρο, αλλά όχι σαν τον οδηγό της πορείας τους στη ζωή και την τέχνη. Η γνωριμία τους άλλωστε έγινε πολύ νωρίς.

Η πρώτη του παράσταση, όντως ακόμη σπουδαστής στο Conservatoire του Παρισιού, ένα ανατρεπτικό ανέβασμα της «Φαίδρας» του Ρακίνα με τον ίδιο στον πρωταγωνιστικό ρόλο, θα γίνει πρωτοσέλιδο, θα δημιουργήσει σκάνδαλο και θα τον φέρει τον ίδιο στην πρώτη γραμμή της δημοτικότητας. Κι όμως η δόξα του

ΜΙΑ ΟΜΗΜΑ ΖΩΗΣ

«Η εμπειρία τρις δουλει-
ας δίνει στον Μιχράντο,
στον "Χριστόφορο
Κολόμβο", ήταν
σπουδαίο μάθημα.
Μου δίδαξε να μη
κόναμαι σε ιδέες και
σε "θα", αλλά να μένω
προσηλωμένος στο
ώρα, στη στιγμή».

αντίδραση μετά την αποφοίτηση του ήταν να αφήσει το θέατρο και το σινεμά, να ακολουθήσει την οδό του πειραματισμού και να έρθει για πρώτη φορά στην Ελλάδα. «Έμεινα στη Λίνδο τις Ρόδου για μήνες, φτιάχνοντας φλογέρες με τον τρόπο που είχα δει πριν από χρόνια έναν γέρο να φτιάχνει στην Κρήτη, και τις πουλούσα σε τουρίστες δρώντας μέσα σε ένα πνεύμα ελεύθερης ζωής, δίπλα σε ανθρώπους που βρίσκονταν εκεί, δουλεύοντας σε ένα καλλιτεχνικό περιβάλλον το οποίο περιλάμβανε τους πάντες από κορίτσια που έκαναν χειροτεχνήματα μέχρι τους Pink Floyd, που τότε είχαν σπίτι εκεί. Θυμάται με ένα καμρόγλο σήμερα.

Σύντομα όμως η σπύθα που τον έφερε για πρώτη φορά στην σκηνή θα άναβε ξανά μέσα του την ανάγκη να «ανοιχτεί» καινούργιες περιπέτειες μέσα από ρόλους, θα τον έφερνε και πάλι πίσω σε μια επιστροφή στην τέχνη του που δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο θριαμβευτική. Ξεκινώντας από την παράσταση του Μιχάλη Κακογιάννη "Αντώνιος και Κλεοπάτρα" (οχρειόστηκε να αποκηλώ ελληνική προφορά μέσα σε μία μόλις εβδομάδα για να πάρει το ρόλο του νεαρού Καίσαρα), συνέχισε με τις τηλεοπτικές «Ακυβέρνητες Πολιτείες» του Ροβέρτου Μανθούλη (τις οποίες περιγράφει "σαν να γυρίζεις Γκονιάρ για την τηλεόραση") και φυσικά με τη συνεργασία του με

Οι «Επικίνδυνες Μαγειρικές», όπου πρωταγωνιστεί δίπλα στον Κωνσταντίνο Μαρκουλιάκη και την Κάτια Ζυγούλη, βγαίνουν στις αίθουσες στις 4 Φεβρουαρίου, φιλοδοξώντας να επαναλάβουν την επιτυχία της «Ποδίτικης Κουζίνας».

την ομάδα του σπουδαίου θεατρικού σκηνοθέτη Πίτερ Μπρουκ, που μετά από χρόνια δουλειάς έφερε και την πρώτη του εμφάνιση στο σινεμά, στην κινηματογραφική μεταφορά της Μαχαίμοσαράτο. «Η συνεργασία μου με τον Πίτερ Μπρουκ μου πρόσφερε πολύτιμη δώρα. Κυρίως με δίδαξε να είμαι διαρκώς σε εγρήγορση, σαν ένα ζεστό σίδερο. Αυτό είναι το μόνο που ελευθερώνει έναν ηθοποιό, έναν καλλιτέχνη γενικότερα, από το κλειστό και τις εικασίες, αυτό που τον ξεβλάπτει. Και αν βγαίνεις από τις συνήθειές σου, από τις βολές σου, πάντα κάτι καινούργιο γεννιέται».

Ένα από τα καινούργια που γεννήθηκαν για τον Χωροφά ήταν κάτι που θα σημάδευε την καριέρα του, αλλά το οποίο δυστυχώς δεν ολοκληρώθηκε ποτέ. Το «Νοστροπ», το επικό όνειρο του (σκηνοθέτη του «Λόρενς της Αραβίας» και της «Γάφυρας του Ποταμού Κβάν») Ντέιβιντ Λιν, βρήκε στο πρόσωπό του τον ιδανικό πρωταγωνιστή, ακόμη κι αν τα προβλήματα της υγείας του σκηνοθέτη της δεν του επέτρεψαν να το πραγματοποιήσει. «Το ότι η ταινία δεν έγινε, αφενός ήταν μια πρόταση απογοήτευση για μένα, αφετέρου πήρε πολλά χρόνια από τη ζωή μου. Με την υγεία του Λιν να περνά από διακομάνοις, η προετοιμασία κράτησε τέσσερα χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων αρνήθηκα πολλές δουλειές, περιμένοντας τη στιγμή που θα άρχιζαν τα γυρίσματα. Όλη αυτή η δυσκολία του να γίνει η ταινία ήταν, νομίζω, ο λόγος που σκότισε τον Λιν, εν τούτοις η εμπειρία υπήρξε για μένα ένα αληθινό μάθημα. Θυμάμαι ακόμη ένα διήμερο που πέρασα στο σπίτι του μιλώντας για το σενάριο, το

ρόλο και τις ιδέες μου πάνω στο φιλμ.

Στην πραγματικότητα δεν ήταν μόνο η αγριά. Η «αφραγίδα ποιότητας», όπως τη χαρακτηρίζει, που του είχε βάλει η επιλογή του από την Αν, του έφερε σύντομα το ρόλο που θα τον έκανε διάσημο και πιστότερο μια σύνδεση με έναν αληθινό σπάνιο ηθοποιό, τον Μάριον Μπράντο. Ο Χριστόφορος Κολόμβος, του Τζον Φάλκνερ, μπορεί να μην είναι η αγαπημένη κινία του Χωραφά, καθώς διαφωνεί με τον τρόπο που ο σκηνοθέτης απεικονίζει τον ήρωά του, αναγνωρίζει όμως την ευκαιρία που του έδωσε να σταθεί όλο σε ένα πραγματικό μίθο για κάθε ηθοποιό. Ωστόσο για την ίδια «το σκηνό δεν ήταν τόσο μεγάλο όσο θα περίμενε κανείς. Καθώς ο Μπράντο είχε ήδη γράψει ένα γράμμα στον Αν Σπιάντας του να πείσει ένα μικρό ρόλο στο "Νόστράτο", στο μυαλό μου είχε σφραγισθεί με την ιδέα ότι θα έπαιζε δίπλα του - φαίνεται ότι ήταν γραφτό να συνεργαστούμε.

Ο ίδιος έδειχνε ενθουσιασμένος για τη δουλειά μου, τότε δεν τη "Μικρομάρτυρα" και όταν συναντηθήκαμε για πρώτη φορά, ήταν απλώς, εγκάρδιος, σταθόν αδερφικός, μαζί μου. Η εμπειρία της δουλειάς δίπλα στον Μπράντο ήταν για μένα ένα σπουδαίο μάθημα που δίδεξε να δίνω βάρος στο παρόν, να μην κάγομαι σε ιδέες, σε "θα" και σε "θα έπρεπε", αλλά να μένω προσδεδεμένος στο τώρα, στη στιγμή.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣ ΤΡΙΠΛΟΥΝ

Από τότε μέχρι σήμερα ο Γιώργος Χωραφός δουλεύει σταθερά στο θέατρο και τον κινηματογράφο, στη Γαλλία και την Αμερική, φροντίζοντας πάντοτε να κρατά μια θέση στην καρδιά και στους ρόλους του για την Ελλάδα. Με τις ταινίες του Ανδρέα Πάντζη «Το Τάγμα» και «Η σφαγή του κόκορα», έχει κερδίσει δύο φορές το Βραβείο Ανδρικής Ερμηνείας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, Φέρμους το «Fermus» και «Χωραφά του Χωραφά» και φυσικά η «Πολίτικος Κουίνος» υπήρξαν καθοριστικές στιγμές τόσο στην καριέρα του όσο και στην πορεία του νέου ελληνικού σινεμά, προς την εστιασμένη ορατότητα, και οι προσωπικές του ερμηνείες είναι από τη βασική στοιχεία της επιτυχίας τους. Αν όμως οι ελληνικές του ταινίες υπήρξαν μέχρι τώρα απορροιακές και διακοσμημένες, το 2010 μοιάζει να είναι για τον Γιώργο Χωραφά, με διαφορά, η πιο ελληνική της ζωής του.

Μπορεί το πρόσωπο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης να ήταν το τελευταίο στο οποίο είχε το ρόλο του προέδρου, καθώς νιώθει πως «είναι καιρός να περάσω πλέον σε άλλα κείμενα σκευάσματα», όμως τη χρονιά που ρόλος ξεκινάει θα είναι περισσότερο παρόν από ποτέ στα καθ' ύλην κινηματογραφικά τεκταινόμενα, μέσα από τους ρόλους του σε τρεις ελληνικές ταινίες. Πρώτη στη σειρά οι «Επισκέπτοντες Μαγευμένους» του Βασίλη Τσελεμέγκου, μια κωμωδία εριστικών υπερδερμάτων και γαστρονομικών αποκρούσεων, στην οποία πρωταγωνιστεί δίπλα στον Κωνσταντίνο Μαρκογιάννη και την Κάτια Ζιγούλη, που φέρνει στις σφύρες τον Φεβρουάριο, φιλοδοξώντας να επαναλάβει την μεγάλη επιτυχία της «Πολίτικος Κουίνος» και να αποδείξει πως ο Χωραφός αποτελεί απαραίτητο συστατικό στη συνταγή της επιτυχίας ενός φιλμ. Γιάλι όσον του αναφέρει, απαιτούμενος ότι κινδυνεύει να τοποθετηθεί στο ρόλο του κινηματογραφικού γουταλάι, αναγνωρίζει όμως πως ο σχέση του με τη γέση είναι στενή όπως ή άλλως: «Φρονώζω πως δεν δείκνω υπερήνω των αισθησιακών, γαστρονομικών απολαύσεων, και όπως δεν είναι. Μου αρθεί να μαγειρεύω και να πείλω με τις γέσεις. Να τις μιλάω, να μιλάω και μετά το σκηνό που τρώω, να δουλεύω πράγματα διαφορετικά που ενώνονται σε ένα σκέλετο γευστικό αποτέλεσμα στο σκηνό.

Και, έπειτα, αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με την κοινότητα, μπορεί να μεταμορφωθεί σε μια συνταγή για την ίδια τη ζωή».

Πίσω στην οθόνη όμως, στις «Επισκέπτοντες Μαγευμένους», ο Γιώργος Χωραφός υποδύεται έναν μάγιστρο με περιγυμνίες, έναν σκηνό που σκεπάζει στην τέχνη του ένα φύση από διαφορετικές κουζίνες, που παίρνει τον παράδοσο και τη μεταμορφώνει σε κάτι πρωτοποριακό. Απάνω του ο Κωνσταντίνος Μαρκογιάννης είναι «ένος μάγιστρος καρβιού, κιάλι στη δουλειά του, αλλά προσκολλημένος στην παράδοσο, που ακολουθεί τις συνταγές της μητέρας του, τη σπασί πλεορά της μαγειρικής. Έτσι δηλαδή από την μια έναν μάγιστρο που είναι Οδυσσεύς, περιπετειώδης και πειραματιστής κι από την άλλη κάποιον που αρνείται να μετακινήθει από αυτά που ξέρει. Και ανάμεσά τους η ίδια γυναίκα, από το ανεκτικό, υπέροχο αλλά και που υποδύεται η Κάτια Ζιγούλη, που θα μπορούσε να περ κινείται σε αντιπροσωπεία κάτι περισσότερο από μια γυναίκα που δεν μπορεί να διαλέξει ανάμεσά σε δύο τύπους ανδρών. Θα μπορούσε να περ δες σαν την ίδια την Ελλάδα, δικασμένο ανάμεσά στις δύο επιλογές της, να προσαρμόσει μπροστά ή να μείνει πίσω».

«Πρέπει να επενδυθούν χρήματα στον κινηματογράφο, είναι η εικόνα που πρέπει να φτιάξουμε για τη χώρα μας προς τα έξω. Ίσως, τελικά, το μέσο για να κερδίσουμε ξανά την περηφάνια μας».

Και αν το φιλμ του Τσελεμέγκου έχει στοιχεία κωμωδίας και ένα χρώμα, όπως λέει ο Χωραφός, «γοτρώ-ρομαντικό», η δεύτερη ελληνική ταινία που ρόλος ολοκληρώσει το γιορτασμό της, έχει την επίσημο στο κέντρο της έναν δυνατό έρωτα, το όρος της όρος δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο διαφορετικό. «Η "Υπογραφή" του Στέλιου Χαρολαμπόπουλου είναι μια ιστορία για την ποιότητα και για την καλλιτεχνική δημιουργία. Ξεκινά μέρα από την έρευνά μας ιστορικό τέχνης και ανατρέχει στη σχέση του χαρακτήρα που υποδύεται, ενός ζωγράφου, με την ερασιμότητα που είναι επίσης ζωγράφος. Οι δυο τους είναι μελετημένοι σε κάτι που έχει τις ρίζες του στον Μάη του '68, που ξεκινά από την αμφισβήτηση της ίδιας της τέχνης, αλλά ξεπύληται με τρόπο σκεπτόν αστυνομικά. Είναι ένας μεγάλος έρωτας που διαδέχεται από ένα μουσικό, κάτι που ξεκινά σαν φέρου τον πρώτων σπέναντι στο κοπελιμένο, αλλά που τελικά το κοπελιμένο παίρνει ει βάρος τους μια τρομαχτική κατάσταση».

Η ΣΥΝΕΧΙΣΤΗ ΣΤΗ ΣΕΛ. 214

**TYPNA
THESE**
L'Esprit des hommes
est en constante évolution
différents usages, différents
styles, même les émotions,
sont exceptionnelles
avec le tout premier
de la collection
www.typna.com

Photographie: [unreadable]

Η τρίτη του ελληνική παρουσία για το 2010, τέλος, θα είναι στην ταινία «Without Borders» του ελληνοαμερικανού Νικ Γκαϊτανιζή, γυρισμένη στην Αμερική, στην οποία υποδύεται έναν λαθρομετανάστη από το Μεξικό που περνάει παράνομα τα σύνορα προς τις ΗΠΑ. Ένας ρόλος που του δίνει την ευκαιρία να προσθέσει έναν ακόμα διαφορετικό κρίκο, σε μια πινακοθήκη χαρακτήρων που μοιάζει γεμάτη από ενδιαφέρουσες μεταμορφώσεις.

«Ήταν τρεις ταινίες, τρεις ρόλοι στους οποίους δεν μπορούσα να πω όχι, ακόμη κι αν με έχουν φέρει, πρώτη φορά για τόσο πολύ καιρό, μακριά από τα νερά μου και τη βάση μου, στο Παρίσι», παραδέχεται. «Πρέπει να ομολογήσω ότι με αγγίζει, με συγκινεί, η γενναιοδωρία των ανθρώπων του σινεμά στην Ελλάδα και, παρότι ακόμη αισθάνομαι σαν επισκέπτης στο ελληνικό σινεμά, νιώθω ότι είμαι επισκέπτης στην οικογένειά μου – ένα συναίσθημα αναντικατάστατο».

Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

«Δεν πρέπει να κόσω την επαφή μου και τη σχέση μου με τον υπόλοιπο κινηματογραφικό κόσμο. Αυτή είναι η ταυτότητά μου», απαντά ο Γιώργος Χωραφάς στην ερώτηση αν η φετινή του πολλαπλή παρουσία σε ελληνικές ταινίες υποδηλώνει τη θέλησή του να αποκτήσει μια πιο μόνιμη σχέση με την Ελλάδα. «Στην Ελλάδα δεν γνωρίζω

καθόλου τα παρασκηνία, τα ρεύματα που κινούν τα πράγματα στο σινεμά. Είναι πολύ αργά για να τα μάθω τώρα, οπότε προτιμώ να συνεχίσω να δουλεύω κάπως σαν φιλοξενούμενος. Όμως θέλω να προσφέρω όσα περισσότερα μπορώ στο ελληνικό σινεμά. Είναι σημαντικό να επενδυθούν χρήματα στον κινηματογράφο ακόμη κι αν μοιάζει λιγότερο απαραίτητος από άλλους τομείς, όπως η υγεία για παράδειγμα. Ο κινηματογράφος είναι η εικόνα που πρέπει να φτιάξουμε για την χώρα μας προς τα έξω. Ίσως τελικά να είναι το μέσο για να κερδίσουμε ξανά την υπερηφάνεια μας. Το σινεμά για μένα είναι, αν θες, ένας τρόπος να δούμε τον εαυτό μας πιο καθαρά, να δείξουμε το καλό μας πρόσωπο, να αποκαταστήσουμε τη σχέση μας με τον ίδιο μας τον εαυτό». Αυτή τη σχέση με τη θετική πλευρά της πατρίδας μας, με τον ελληνικό του εαυτό, ίσως τελικά προσπαθεί να αποκαταστήσει, μέσα από τις ταινίες που γυρίζει στην Ελλάδα, ο Γιώργος Χωραφάς.

Ίσως, πάλι, η επιρροή αυτή, η ανάγκη του να επιστρέφει συχνά και να δουλεύει στην πατρίδα έχει να κάνει και με την αναζήτηση της μυθικής χώρας της παιδικής του ηλικίας. «Έζησα εδώ σχεδόν το ένα τέταρτο της παιδικής μου ζωής, μια περίοδο που ακόμη μου μοιάζει μαγική. Το πόσο Έλληνας νιώθω νομίζω ότι τελικά καθορίστηκε από τα καλοκαίρια μου: κάθε χρόνο τέτοια εποχή φορτώνουμε το αυτοκίνητο με όλα μας τα πράγματα και ξεκινούσαμε ένα ταξίδι κάθε φορά από μια διαφορετική δια-

δρομή. Φτάναμε πρώτα στη Θεσσαλονίκη, όπου είχαμε οικογένεια, σταματούσαμε για μερικές εβδομάδες και συνεχίζαμε στην Αθήνα, στην υπόλοιπη οικογένεια. Έτσι έζησα τότε την Ελλάδα, έτσι τη γνώρισα, σαν την αληθινή γέυση του joie de vivre, παρέα με τα ξαδέλφια μου, με θάλασσα, κολύμπι, ψάρεμα και παιχνίδι. Η ιδανική αυτή ανάμνηση της παιδικής μου ηλικίας ομολογώ ότι επιβιώνει ακόμα και σήμερα στο βάθος του μυαλού μου, ακόμη κι αν πια βλέπω, προφανώς, τα πράγματα στις αληθινές τους διαστάσεις».

Όσο για την συνηθισμένη ερώτηση σχετικά με την εθνικότητά του, έχει βρει την απάντηση με τη βοήθεια του (κολλητού του Ταραντίνο) σκηνοθέτη του «Desperado» και του «From Dusk Till Dawn», Ρόμπερτ Ροντρίγκεζ. «Τον γνώρισα όταν γυρίζαμε με τον Τζον Κάρπεντερ το “Απόδραση από το Λας Αντζελες”. Είχε μόλις σκηνοθετήσει την πρώτη του ταινία και, όντας μεγάλος φαν του Κάρπεντερ, είχε έρθει να τον δει στα γυρίσματα. Μια μέρα που είχαμε βγει για φαγητό, ξεκινώντας να μιλάμε για τις εθνικότητες, χαρακτήρισε τον εαυτό του “Texican”. Στην ερώτησή μου τι σημαίνει Texican, είπε πως είναι ένας συνδυασμός του Texan και του Mexican. “Well, I’m French and Greek, so what that makes me?” ρώτησα. “I guess you’re a Freek!” μου απάντησε γελώντας. Μου φάνηκε τόσο πετυχημένο που αποφάσισα να το υιοθετήσω. Υποθέτω λοιπόν πως είμαι ένας Freek...»